

Jatkoa aikaisemmalle osalle, joka löytyy myös täältä fantasiaosiosta. Tarina on tarkistettu lukemalla se kerran läpi. -:-: ITSE TARINA :-:- Oliver puki sinisen takin ylleen ja laittoi sikarilaatikon ja tulitikkuaskin kangaslaukkuunsa. Hän astui ulos ja lähti kävelemään polkua pitkin alas Joenporin kylään. Suuren korpimetsän kuusien latvat kaikkosivat mäen taakse länteen. Kylä ei ollut suuri, mutta se kuhisi kauppiaita kuin muurahaisia keossa. Kylää ympäröi ohut ja ikivanha muuri, joka oli tuskin kahta jalkaa paksumpi. Siinä oli neljä porttia, joiden portinvartijat olivat jättäneet työnsä vuosia sitten. Porteilta meni neljä tietä kylän keskellä sijaitsevalle keskustorille. Oliver asteli rauhassa kylän pohjois-katua pitkin. Kuljetusvaunut saapuivat solkenaan portista sisään tuoden kylään läheisten peltujen antimia. Joenpori oli vaurastunut pääasiassa kaupankäynnin avulla. Keskustorin keskellä oli suihkulähde, jonka keskellä seisojien merenkävijää esittävä patsas. Patsaan käsi oli koholla ja se osoitti sormellaan lounaaseen, Arojoen jokisuistoon ja merelle. Kaikki jotka saapuivat kylään ensimmäistä kertaa ihmettelivät patsaan kokoa, se oli ainakin kymmenen syltä korkea. Kaikki kylässä jo pitemmän aikaa asuneet tuskin edes huomasivat koko patsata, se oli seissyt siinä jo sata vuotta. Oliver meni torin laidalla olevaan hedelmäkauppaan. Sen julkisivulla oli suuri ikkuna, missä oli esillä vesimelooneja, päärynöitä, omenia ja appelsiineja. Bertanmantereen eteläisimmät osat sijaitsivat noin neljäntuhannen pellonmatkan päässä päiväntasaajalta, eli suunnilleen "oikean elämän" Italian kohdalla, joka mahdollisti lukuisten hedelmien viljelyn. Hedelmäkaupassa oli myös niinsanottu "hedelmäkahvila", josta pystyi ostamaan hedelmiä ja juomia ja syödä ja juoda ne siellä. Yhdessä hämärässä nurkassa istui Sigmund, samoissa kuteissa kuin päivänä ennen toissapäivää. "Olin lähdössä tänään.", Sigmund sanoi kun hän huomasi Oliverin. "Luuliin että olit lähdössä vasta huomenna, mutta olen tehnyt päätökseni. Tulen mukaasi hakemaan rikkauksia." "Hyvä, minulla oli jo kaikki valmiina. Olisin tietysti mennyt etsimään jotakuta toista matkakumppania. Tarvitsen aina matkoilleni kaverin, muuten tulee tylsää." "Selvä, minä ostan itselleni pari omenaa tästä kaupasta ja voimme varmaankin lähteä sitten.", Oliver sanoi ja otti kolme omenaa puisesta laatikosta ja laittoi ne paperipussiin. Sitten hän maksoi ne ja he lähtivät ulos kävelemään. "Onhan sinulla kaikki mukana? Minulla on hevonen tuolla Korpimetsässä, joten meidän täytyy poiketa sitä kautta." "Minulla ei ole hevosta, joten minun täytyy ostaa semmoinen." "Älä huoli, on minulla toinenkin hevonen. Taloni ei ole kovin syvällä metsässä, joten pääsemme talolle ehkä kahdessa tunnissa. Meidän on ylitettävä Arojoki ja Joenporin läntiset mäet ennen illan tuloa.", niin sanottuaan Sigmund lähti kävelemään Oliverin savimökkiä kohti. Oliver seurasi häntä ja he ohittivat savimökin ja astuivat tummaan metsään. Suuri korpimetsä, tai vain korpimetsä, oli hyvin hämärä. Oli vasta keskipäivä, mutta metsässä tuntui olevan jo myöhäinen kesäilta. Hämyryys oli Oliverin mielestä outoa, sillä puita harvakseltaan ja aurinko paistoi kirkkaana heidän yläpuolellaan tuomatta kuitenkaan paljoa valoa metsään. Matkanteko metsässä oli kuitenkin helppoa, sillä tie joka vei sen läpi oli siisti ja suora. Kukaan ei hoitanut sitä, mutta varsinkin keväällä ja kesällä sitä käyttäneet matkalaiset talloivat sitä joka vuosi selkeämmäksi ja tasaisemmaksi. Metsässä oli aluskasvillisuutta, mutta ei joka paikassa. Välillä vastaan tuli kuusien välissä kasvava pieni heinikko ja välillä näkyi vain kellastuneiden viimevuotisten havujen peittämää ruskeaa maata. Metsässä oli hilpeä tunnelma, vaikka oli hämärää. "Onko talosi vielä kaukana? Aurinko jo mennyt on ohi keskipäivän.", Oliver huomautti. "Taloni on tässä!", Sigmund huudahti ja eteen ilmestyi pieni puutalo. Se oli hyvin kapea, ehkä vain noin sylen leveä, mutta se oli pitkä pitkä kuin kaadettu mänty. Talo oli yksikerroksinen ja siinä oli sivussa punainen ovi. Sigmund kaivoi taskustaan avainnippun ja avasi oven ja kurkisti sisään. Sitten hän nyökkäsi tyytyväisenä ja lukitsi taas oven. Hän käveli talon taakse, missä olikin pieni hevostalli. Siellä oli kaksi hevosta ja ne olivat hyvin syöneitä. Oliver

nousi toisen ratsun selkään ja Sigmund toisen. Sitten he karauttivat laukkaamaan tietä takaisin Joenporiin. Kun aurinko ja laski taivaanrantaan, miehet ylittivät Arojoen kivisillan ja Joenporin länsirajana olevat läntiset kukkulat. Niiden takana levittäytyi laaja alue nummia, joiden välissä kasvoi pieniä metsiä. Miehet rakensivat suojan kahden puun väliin. Sitten he paistoivat Sigmundin mukanaan tuomaa lihaa nuotiolla ja keskustelivat niitä näitä. Lopuksi he menivät makuulle maahan kasattujen heinäkasojen päälle ja katsoivat tähtiä, kunnes he nukahtivat.